

Sygn. akt II UK 105/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku W. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 25 października 2012 r.

Zarzucono naruszenie: 1) art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 4 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, 2) rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, 3) zarządzenie nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów budowlanych z 1 sierpnia 1983 r., 4) art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników

zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, 5) art. 233 k.p.c., 6) art. 382 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c.

Skarga ma być oczywiście uzasadniona. Podniesiono także, że zgodnie z orzecznictwem SN „nie jest wymagana dla uzyskania uprawnienia do wcześniejszej emerytury konieczność stałego i w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudnienia na danym stanowisku pracy wynikającym z istniejącego w zakładzie pracy zaszeregowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). – postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109. W sprawie ustalono natomiast, że odwołujący nie wykazał, aby w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze „okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (art. 32 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Nie jest więc dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stałe wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyroki SN z 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, LEX nr 494129, 5 maja 2009 r., I UK 4/09, niepubl., 11 marca 2009 r., II UK 243/08, niepubl.).

Zgodnie z § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej powinien zawierać oświadczenie, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części.

Oświadczenie pełnomocnika o zapłaceniu lub nie opłat za wykonanie czynności w ramach pomocy prawnej przyznanej z urzędu jest elementem konstrukcyjnym wniosku o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego i zawarcie tego oświadczenia w treści wniosku warunkuje pozytywne jego rozpatrzenie (tak też postanowienie NSA z 8 grudnia 2009 r., II GZ 273/09, LEX nr 582846).

Z tego względu orzeczono jak w sentencji.